



ASSOCIATION OF BRITISH COLUMBIA PROFESSIONAL FORESTERS

ADDRESS ALL CORRESPONDENCE TO THE REGISTRAR, 406-837 WEST HASTINGS ST., VANCOUVER, B.C. V6C 1B6
TELEPHONE 687-8027

SOPRON • 25TH ANNIVERSARY DINNER

MONDAY, JANUARY 11, 1982

January 1982 will mark the 25th Anniversary of the arrival in British Columbia of the students and staff of the Faculty of Forest Engineering of the University of Sopron, Hungary. Graduates of that group can be found throughout government, industry, consulting and teaching areas of our profession.

The ABCPF is sponsoring, with assistance from Vancouver Section CIF, government, industry and consulting firms, a commemorative dinner to recognize the contribution of the Sopron graduates to forest management in British Columbia.

Many of those who were instrumental in meeting and dealing with the Sopron group in their earliest days will be invited as guests to bring back some of the more poignant and humorous memories.

Attendance will be by dinner reservation only. Hungarian and traditional food and Hungarian wine will be served.

Location: U.B.C. Graduate Student Centre, Vancouver

Time: No host Bar - 5:30pm Banquet - 6:30pm

SOPRON 25TH ANNIVERSARY DINNER - MONDAY, JANUARY 11, 1982

I enclose herewith my cheque for \$_____ for reservations @ \$16.00 each

I will pay at the door. Reserve places for _____ @ \$16.00 each

I hereby contract to pay for any reservations made by me but not cancelled before December 31, 1981.

NAME _____
(Please print)

SIGNED _____

Mail to: Association of B.C. Professional Foresters
Suite 406 - 837 West Hastings Street
Vancouver, B.C. V6C 1B6

By December 1, 1981, please

SOPRONERS 25TH ANNIVERSARY

5 Distinguished Guests, Ladies and Gentlemen, Friends and Colleagues.

I am your Master of Ceremonies - my name is Les Józsa. Józsa, I'm told by my Canadian born sister-in-law, is not only easy to remember but also easy to say. All one has to do is to think of Yogi-bear dancing with Zsa Zsa Gabor.

Thank you for coming here tonite to help us Soproners celebrate the 25th Anniversary of our arrival to the University of British Columbia.

I would like to start my comments by thanking our host, Mr. Edmund Vlaszaty, a Sopron Alumnus, for the delicious buffet and the friendly atmosphere he has provided for us.

We Soproners consider this campus, the University of British Columbia, a special place. This is the place where we first put down our roots when we came to Canada. This place is our home away from home. Most of us live our lives, here in North America, as typical nuclear family members, or, in other words, on our own. It is so, not because of choice, but because of circumstance. About 95% of us have our parents, brothers, sisters and other relations in Hungary. Perhaps for this reason alone, we have maintained a close tie and created an extended family within our alumni group.

I feel proud and privileged to be an active member of the Sopron Alumni. Incidentally, I might put the accent, from time to time, on the wrong "syllable". At any rate, in my last sentence, the accent was on the word "active". Unfortunately, some of us have grown inactive, even lethargic, and have not matured like good wine. These few prefer their "privacy", like an ostrich with its head stuck in sand. Fortunately, the majority of us Soproners are active participants in many ways on many fronts. For example, our Association is currently in the process of writing a book entitled "Sopron Chronicles". In its 400 pages, it will attempt to bring to life the last 25 years of the Sopron Forestry Faculty in Canada. The book is intended to be an accurate, nonfictional document. It will describe not only the major events but also capture vignettes of our common, everyday life as to how and why we have made certain decisions. I think you will agree with me this is not a small task. For there is a certain dichotomy in life for all of us. A few random examples - should we have come to this ball, or shouldn't we? Should we have gotten married, or stayed single? - unfortunately, nowadays, should we stay married or get a divorce? - Should we have invested in gold or silver? Should I go on or should I stop? We are making these decisions everyday, not only in our private lives but also in our professional lives. We can draw our conclusions on the outcome only in retrospect; perhaps when it's too late.

The book will attempt to deal with many facets of our past. The first chapters will describe the time and events which transpired in late 1956 and during the year of 1957. For us, the year 1957 was a significant year. That was the year of our great trek to Canada, to the U.B.C. campus. A year of physical and emotional turmoil (someone yelled from the audience "the best year of my life!" to which I replied: "I concur with you" L.J.).

Kedves Barátaim,

Az emlékezés kiváltságos adottságunk és akár örömteli, akár bánatos, sohasem hagy el bennünket. Az évfordulók alkalmat adnak az emlékezésre, amikor visszatekinthetünk az elhagyott évek hosszú sorára. Nekünk soproniaknak van mire emlékeznünk. Életalbumunk vastag lapjain ezernyi kép jelenik meg multunkból és ezért ez az évforduló sokkal többet jelent számunkra, mint bármilyen évforduló mások számára.

Hosszú idő 25 év egy emberöltőben, de nekünk hamar elmúlt és úgy érzem, életfilozófiánkban nem is idézett elő változást. A soproni hűség torony távoli, de itt is védelmező árnyékában hiven megőriztük tradícióinkat, amik Alma Materünkhöz kötnek; az Atlanti Óceán erőszakos hullámai nem mosták le rólunk magyarságunk jellegzetes vonásait; és Kanada hideg éghajlata sem hűtötte le forró szeretetünket és szívünk melegét drága magyar hazánk iránt. --- Mégis, az elmúlt 25 esztendő változást hozott mindnyájunk életébe. Gyermekeinkből szülők lettek, belőlünk megbölcstült öregek, a menekültekből jómódu kanadai állampolgárok, és a forrófejű forradalmárokból, hazavárt nagybecsű honfiak, akiknek dollárokkal telt zsebei egyik fontos tényezője lett az értékes idegen valuták hazai beáramlásának. - Megbékélt minden bennünk és mindenki körülöttünk, 25 esztendő szorgos munkája után. ---- De mit szól majd a történelem mindehhez? --- Fogják-e tudni a történelem bírálói, hogy mindaz ami történt, egy nehéz, nagy elhatározás eredménye volt: - felszámoltunk magunkban egy társadalmi rendszert, aminek eszelős politikájával nem értettünk egyet, - és elhagytuk hazánkat, hogy megmentjük a magunk és gyermekeink lelket egy kóros ideológiától. Sokan, vagy talán valamennyien, nem leszünk tanúi a történelmi bírálatnak, de biztos vagyok abban, hogy utódaink jogos büszkeséggel fognak megemlékezni rólunk, mert bíráink igazolni fogják tetteink helyességét.

Feleséggel együtt sajnáljuk, hogy nem jelenhettünk meg köztetek ezen a jelentős eseményen, és nem ünnepelehetünk veletek az örömteli találkozón. Jelenlegi munkám tengeren túlra szólított, ami halaszthatatlan további munkavállalásom és családom megélhetése érdekében. De gondolatban veletek vagyunk ma este.

Utóljára, de nem utolsó sorban szeretnék megemlékezni azokról a szeretett kollégáinkról - hallgatókról és tanárokról - akik előttünk mentek el az örök vadászmezőkre az elmúlt 25 esztendő alatt és nem lehetnek itt veletek máma. Büszkeséggel emlékezünk mindnyájukra és fájdalommal könyveljük el emberi életünk elkerülhetetlen következményeit. A születés és elmulás örök törvényei alól nincsenek kivételek. Lehetnek évfordulók 25 - 50 vagy akár 1000 évesek is, az emberi sors mindég ugyanaz marad, születünk, majd elmulunk, - de az elmuláson átcsillog valamennyiünkben az örök élet biztató reménye.

Kivánom, hogy vigadjatok önfeledten ezen az estén és élvezzétek a jelen élet ezernyi örömét, ami megadatott azoknak, akik résztvehetnek ezen a ma esti megemlékezésen.

Feleséggel, Aglájával együtt szeretettel köszöntünk Benneteket.

Jó szerencsét !

Prokhor Kálman

Üdv az Erdésznek !



















